

WYMAGANIA EDUKACYJNE Z PRZEDMIOTU FORMY MUZYCZNE

KL. V I VI (WYDZIAŁ INSTRUMENTALNY I RYTMIKI)
KL. III I IV (WYDZIAŁ WOKALNY)
PSM II st.

L.p.	Treści nauczania	Wymagania edukacyjne
1. rok nauki semestr I		
1	Wiadomości wstępne. Przedmiot form muzycznych. Cel nauki o formach i zakres przedmiotu. Pojęcie formy i gatunku w muzyce. Klasyfikacja form muzycznych.	Uczeń zna i rozumie różne definicje formy, potrafi klasyfikować formy wg różnych kryteriów, odróżnia pojęcia formy i gatunku w muzyce.
2	Elementy muzyki i ich znaczenie w utworze. Rodzaje melodyki. Ambitus i struktura interwałowa melodii. Przykłady form eksponujących melodię jako element pierwszoplanowy (pieśń solowa, liryka instrumentalna). Rytm i jego rodzaje. Struktury mono- i polirytmiczne, sukcesywne i symultatywne. Rytm uzupełniający. Metrum i polimetria. Harmonika i jej oddziaływanie na układ formalny utworu. Plan tonalny jako jeden z czynników organizujących. Rozszerzona tonalność, politonalność i inne systemy harmoniczne w muzyce XX wieku. Tempo i agogika, dynamika, kolorystyka jako elementy ekspresyjne i konstrukcyjne w utworze.	Uczeń zna, rozumie i stosuje pojęcia określające 1. hierarchię elementów (elementy formotwórcze i wyrazowe); 2. elementy muzyki a) melodyka (melika): kantylenowa, figuracyjna, ornamentalna i deklamacyjna; melodyka wąsko- i szerokok zakresowa; wznosząca, opadająca, falista, łukowa; sylabiczna i melizmatyczna; b) rytmika: swobodna (ataktowa) i ustalona; schematyczna i różnorodna; taneczna, marszowa, motoryczna; uzupełniająca; monorytmia i polirytmia; metroritmika, polimertia sukcesywna i symultatywna c) harmonika: modalna, funkcyjna i sonorystyczna; rozszerzona tonalność, atonalność, bitonalność, politonalność d) dynamika (kontrastowa, cieniowana i płaszczyznowa), tempo i agogika, artykulacja i frazowanie, kolorystyka; najczęściej spotykane włoskie określenia dynamiki, tempa i agogiki, artykulacji.
3	Faktura. Wieloznaczność pojęcia. Faktura jako dobór środków	Uczeń zna, rozumie i stosuje pojęcia określające różne typy faktury: wokalna

	<p>wykonawczych. Faktura jako sposób koordynacji czynnika melodycznego i harmonicznego.</p> <p>Jednolitość faktury i kontrast fakturalny jako cechy konstrukcyjne niektórych form.</p>	<p>i instrumentalna;</p> <p>monofonia, homofonia, polifonia imitacyjna i kontrastowa; faktura polifonizująca i homofonizująca; topofonia;</p> <p>- rodzaje akompaniamentu (akordowy, figuracyjny, ostinatowy, b.c., bas Albertiego).</p>
4	<p>Podstawowe zasady kształtowania formy.</p> <p>Elementy strukturalne w budowie okresowej.</p> <p>Cechy ukształtowania ewolucyjnego.</p> <p>Rola motywu, snucie motywiczne, fazowość przebiegu.</p>	<p>Uczeń zna, rozumie i stosuje pojęcia</p> <ul style="list-style-type: none"> - okresowość (szeregowanie) i ewolucyjność - motyw, fraza, zdanie muzyczne (poprzednik, następnik), okres - cezura (słaba i mocna) - snucie motywiczne, praca motywiczna i tematyczna. <p>Potrafi wskazać cezury i wyodrębnić motywy, frazy, zdania i okresy muzyczne w utworach ukształtowanych okresowo.</p> <p>Potrafi wskazać cezury, sposoby rozwijania motywów i fazy rozwojowe w utworach ukształtowanych ewolucyjnie.</p>
5	<p>Proste formy okresowe.</p> <p>Wykorzystanie zasady podobieństwa i kontrastu. Jednorodność i różnorodność wyrazowa.</p> <p>Zwrotkowa, wariacyjna i przekomponowana forma pieśni.</p>	<p>Uczeń rozumie i stosuje pojęcia określające</p> <ul style="list-style-type: none"> - typy okresów: wielkie i małe; symetryczne i asymetryczne; odpowiadające, okrężne i uzupełniające; - rozszerzenie zewnętrzne i wewnętrzne; - proste formy okresowe 1-, 2- i 3-częściowe, jednorodne i różnorodne wyrazowo. <p>Uczeń przy pomocy nut i ze słuchu analizuje proste formy okresowe (z uwzględnieniem planu tonalnego i zwrotów kadencyjnych poszczególnych części). Potrafi przedstawić formę w postaci schematu literowego.</p>
6	<p>Złożone formy okresowe.</p> <p>Forma 3-częściowa repryzowa.</p> <p>Tańce użytkowe i stylizowane. Rola rytmu w utworach tanecznych.</p> <p>Stylizacje muzyki ludowej.</p>	<p>Uczeń przy pomocy nut i ze słuchu analizuje złożone formy okresowe (z uwzględnieniem planu tonalnego i zwrotów kadencyjnych poszczególnych części). Potrafi przedstawić formę w postaci schematu literowego.</p> <p>Wyjaśnia, na czym polega nawiązanie do folkloru w utworach stylizowanych.</p> <p>Zna cechy polskich tańców narodowych.</p>
7	<p>Formy ukształtowane ewolucyjnie.</p> <p>Formy figuracyjne. Formotwórcze znaczenie figuracji. Rodzaje figuracji i utworów figuracyjnych.</p>	<p>Uczeń analizuje formy figuracyjne wskazując na fazy przebiegu (z uwzględnieniem planu tonalnego, zwrotów kadencyjnych i punktów kulminacyjnych), określa rodzaje figuracji.</p>
8	<p>Krzyżowanie się różnych sposobów kształtowania - formy okresowo-ewolucyjne.</p>	<p>Uczeń przy pomocy nut i ze słuchu analizuje formy ukształtowane okresowo-ewolucyjnie. (z uwzględnieniem planu tonalnego, zwrotów kadencyjnych i pun-</p>

		któw kulminacyjnych poszczególnych części i faz).
9	<p>Tańce suity barokowej.</p> <p>Najczęściej spotykane układy formalne tańców barokowych (dwuczęściowość) i późniejszych (trzcześnieściowość).</p> <p>Ukształtowanie i plan tonalny.</p> <p>Technika wariacyjna i polifoniczna.</p>	<p>Uczeń zna budowę suity barokowej oraz budowę i plan tonalny poszczególnych tańców suity. Potrafi przedstawić ich formę w postaci schematu literowego. Potrafi scharakteryzować tańce podstawowe oraz wymienić intermezza taneczne i nietaneczne, określając ich pochodzenie, tempo, takt, cechy rytmiczne, ukształtowanie i fakturę. Przy pomocy nut i ze słuchu analizuje budowę tańców suity barokowej.</p>
10	<p>Formy polifoniczne jako formy kształtowane ewolucyjnie.</p> <p>Środki techniki polifonicznej.</p> <p>Rodzaje kontrapunktów.</p> <p>Technika imitacyjna i rodzaje imitacji. Kanon i technika kanoniczna.</p> <p>Rodzaje kanonów wynikające z ilości głosów, stosunku interwałowego imitacji i jej rodzaju.</p> <p>Nazwy głosów.</p> <p>Dopełnianie głosów imitujących.</p> <p>Kanony podwójne i potrójne.</p> <p>Zastosowanie kanonu.</p>	<p>Uczeń zna i odróżnia różne typy kanonów - kołowe, chorałowe, zagadkowe, towarzyskie; pojedyncze, podwójne i potrójne.</p> <p>Uczeń zna, rozumie i stosuje pojęcia określające środki techniki kanonicznej:</p> <ul style="list-style-type: none"> - dux i comes; - głosy dopełniające; - imitacje ścisłe i swobodne; w ruchu prostym, inwersji, diminucji, augmentacji i raku; - zamiany głosów (technika podwójnego, potrójnego, ... kontrapunktu); - snucie motywiczne, progresje; - fazowość przebiegu. <p>Przy pomocy nut i ze słuchu analizuje różne typy kanonów. Potrafi wskazać zastosowanie formy kanonu i techniki kanonicznej w różnych epokach.</p>
1. rok nauki semestr II		
11	<p>Fuga jako ścisła forma polifoniczna imitacyjna.</p> <p>Budowa tematu fugi i jego rodzaje.</p> <p>Odpowiedź realna i tonalna.</p> <p>Kontrapunkty stałe, zmienne i o cechach stałości. Materiał motywiczny kontrapunktów.</p> <p>Rodzaje przeprowadzeń. Łączniki.</p> <p>Materiał motywiczny łączników.</p> <p>Coda. Środki techniki polifonicznej w fugach. Współczynniki partykulacji formy: plan tonalny, formuły kadencyjne, kontrast w stosowaniu ilości głosów, rozmieszczenie łączników, stopień oddziaływania faktury homofonicznej. Harmonika funkcyjna jako podstawa polifonii barokowej.</p> <p>Rodzaje fug wielotematowych (równoczesna ekspozycja tematów,</p>	<p>Uczeń zna i odróżnia różne typy fug (monotematyczna, podwójna, potrójna); fughetta i fugato.</p> <p>Zna, rozumie i stosuje pojęcia określające środki techniki fugowanej:</p> <ul style="list-style-type: none"> - temat (dux) i odpowiedź (comes) - realna i tonalna; - kontrapunkty: stałe, zmienne, o cechach stałości, linearne i harmoniczne; - imitacje ścisłe i swobodne; - technika zamiany głosów (podwójnego, potrójnego, ... kontrapunktu); - snucie motywiczne, progresje, mikstury; - stretta; - przeprowadzenia: kompletne, nadkompletne, niekompletne; ekspozycja i kontrekspozycja; - łączniki wewnętrzne i zewnętrzne; modulujące i niemodulujące; epizody;

	<p>osobne ekspozycje każdego tematu). Fuga a fugato. Formy pokrewne: fughetta, ricercar. Fuga w twórczości Bacha. Charakterystyka Das wohltemperierte Klavier i Kunst der Fuge. Fuga klasyczna i romantyczna. Fuga w muzyce współczesnej.</p>	<p>- coda; nuty stałe i pedałowe. Uczeń przy pomocy nut i ze słuchu analizuje różne typy fug i fugat. Przedstawia ich konstrukcję w postaci diagramu. Określa zastosowanie i przekształcenia fugi w różnych epokach.</p>
12	<p>Swobodne formy polifoniczne - różnorodność w wyborze techniki i swoboda w budowie. Inwencja jako swobodna forma polifoniczna imitacyjna.</p>	<p>Uczeń potrafi określić podobieństwa i różnice pomiędzy ścisłą a swobodną formą polifoniczną. Przy pomocy nut analizuje inwencje 2- i 3-głosowe Bacha.</p>
13	<p>Polifoniczne preludium i preludium chorałowe.</p>	<p>Uczeń przy pomocy nut analizuje budowę polifonicznych preludiów i preludiów chorałowych (ukształtowanie, faktura, środki techniki kontrapunktycznej, plan tonalny, podział na fazy).</p>
14	<p>Technika c.f. Motet i msza oparte na c.f. Technika przeimitowana.</p>	<p>Uczeń zna, rozumie i stosuje pojęcia: technika cantus firmus i technika przeimitowana. Potrafi wskazać źródła c.f. i jego zastosowanie. Analizuje utwory oparte na c.f. i technice przeimitowanej.</p>
15	<p>Formy wariacyjne. Rozróżnienie między formą a techniką wariacyjną. Geneza form wariacyjnych. Środki techniki wariacyjnej. Wariacje ostinatowe: passacaglia, chaconne i folia. Wariacje w ramach barokowej suity (doubles). Wariacje ostinatowe w muzyce wokально-instrumentalnej baroku.</p>	<p>Uczeń zna, rozumie i stosuje w analizie pojęcia: wariacje i technika wariacyjna, odróżnia wariacje ostinatowe i tematyczne. Potrafi wskazać środki techniki kontrapunktycznej w wariacjach polifonicznych.</p>
16	<p>Wariacje tematyczne i technika wariacyjna Pochodzenie tematu. Wstęp i zakończenie wariacji. Środki techniki wariacyjnej. Sposoby grupowania wariacji. Wariacje dwu tematyczne. Zastosowanie form wariacyjnych.</p>	<p>Uczeń zna różne rodzaje wariacji tematycznych: figuracyjno - ornamentalne, kontrapunktyczne, charakterystyczne, swobodne; oraz potrafi wskazać następujące środki techniki wariacyjnej: zmiany melodyczne (figuracje, ornamenty), zmiany rytmiczne i metryczne (rozdrobnienie rytmiczne, zmiany taktu), harmoniczne (zmiany trybu, tonacji), kolorystyczne (zmiany instrumentacji, rejestru, artykulacji), dynamiczne, fakturalne (polifonizacja, rozbudowanie akordowe itd.). Uczeń samodzielnie dokonuje analizy formy wariacyjnej korzystając z zapisu nutowego i nagrania.</p>

2. rok nauki semestr I		
17	<p>Forma sonatowa (allegro sonatowe). Geneza formy. Zasady konstrukcji. Monotematyczna i wielotematowa forma sonatowa. Charakterystyka tematów ekspozycji z punktu widzenia ich właściwości melodyczno-rytmicznych, fakturalnych i harmoniczných. Zależność funkcyjna tematów i epilogu. Problem kontrastu tematycznego. Rola łączników. Przetworzeniowość tworu funkcyjnego tematu. Ewolucjonizm przetworzenia. Praca tematyczna jako podstawa kształtowania. Rola harmoniki w przetworzeniu. Rodzaje reprzyzy. Funkcja energetyczno-wyrazowa reprzyzy. Plan harmoniczny reprzyzy w porównaniu z ekspozycją. Rola i znaczenie wyrazowe wstępu i kody. Zastosowanie formy sonatowej. Forma sonatowa w koncercie.</p>	<p>Uczeń zna zasady konstrukcji formy sonatowej. W analizowanych utworach potrafi wyodrębnić i wskazać funkcję następujących współczynników formy: ekspozycja (podwójna ekspozycja), przetworzenie, reprzyza, cadenza, wstęp, koda, tematy, epilog, łączniki (twory funkcyjne); potrafi wskazać, na czym polega dualizm tematyczny i przedstawić plan harmoniczny utworu oraz scharakteryzować środki techniki przetworzeniowej (praca tematyczna i motywiczna, środki polifoniczne jako elementy techniki przetworzeniowej, nowy temat w przetworzeniu). Zna zastosowanie formy sonatowej w cyklu sonatowym i w innych formach instrumentalnych. Uczeń samodzielnie dokonuje analizy formy sonatowej korzystając z zapisu nutowego i nagrania.</p>
18	<p>Rondo, geneza formy. Rondo starofrancuskie, rondo oparte na jednym temacie i rondo sonatowe. Jednolitość motywiczna i wyrazowa ronda starofrancuskiego. Kontrast jako zasada kształtowania w rondzie klasycznym i romantycznym. Zastosowanie formy ronda.</p>	<p>Uczeń zna i rozumie zasady konstrukcji różnych typów formy ronda. Potrafi wyodrębnić w analizach refren (temat) i kuplety (epizody), łączniki i kodę; określić plan tonalny i sposób ukształtowania, wskazać środki techniki przetworzeniowej i wariacyjnej w rondzie. Przedstawić formę w postaci schematu literowego. Potrafi wskazać na związki ronda sonatowego z formą sonatową. Zna zastosowanie formy ronda jako utworu samodzielnego i jako części form cyklicznych.</p>
19	<p>Wolne części cyklu sonatowego. Najczęściej spotykane układy formalne: 3-częściowa forma reprzyzowa ABA, skrócona forma sonatowa, forma wariacyjna, rondo.</p>	<p>Zna najczęściej spotykane układy formalne i potrafi analizować formy stosowane w wolnych częściach cyklu sonatowego.</p>
20	<p>Menuet i scherzo w cyklu sonatowym. Scherzo jako forma samodzielna pokrewieństwo z tańcami (rola rytmu, trio). Scherzo symfoniczne.</p>	<p>Zna cechy metroritmiczne, formalne i wyrazowe menueta i scherza; potrafi zanalizować ich formę. Zna zastosowanie scherza jako formy samodzielnej.</p>
21	<p>Formy mieszane (krzyżowe) - łączące elementy różnych form i technik kompozytorskich. Formy swobodne, pozbawione stałych zasad konstrukcyjnych.</p>	<p>Uczeń potrafi na podstawie analizy określić elementy różnych form zastosowanych w gatunkach o nieokreślonej z góry konstrukcji.</p>

2. rok nauki semestr II

22	<p>Formy cykliczne. Cykl a zbiór. Cykle swobodne i ustabilizowane. Kontrast jako zasada konstrukcji cyklu. Środki służące zespoleniu części cyklu. Utwory cykliczne w muzyce wokalne i instrumentalnej. Znaczenie tekstu słownego, koncepcji dramatycznej lub liturgicznej dla konstrukcji cyklu.</p>	<p>Uczeń zna formy cykliczne występujące w muzyce instrumentalnej i wokalne, zna zasady konstrukcji cyklu, potrafi wskazać środki służące silniejszemu zespoleniu części cyklu, takie jak: plan tonalny dzieła, usuwanie cezur pomiędzy częściami, wspólny dla wszystkich części c.f., tematy i motywy przewodnie powracające we wszystkich częściach cyklu, wspólna seria dodekafoniczna.</p>
23	<p>Sonata w różnych epokach. Geneza sonaty. Barokowa sonata da camera i da chiesa. Klasyczna sonata trzy- i czteroczęściowa. Porządek części w cyklu. Plan tonalny cyklu klasycznego. Sonata romantyczna - cykliczna i jednoczęściowa. Różnorodność tendencji stylistycznych: sonata o elementach lirycznych, wirtuozowskich, klasycyzujących. Zaostrzenie kontrastów ekspresyjnych. Tendencja do tematycznego łączenia cyklu. Sonata współczesna - różnorodność typów architektonicznych i kierunków stylistycznych.</p>	<p>Zna genezę sonaty i potrafi przedstawić jej przekształcenia w różnych epokach z uwzględnieniem cech stylów indywidualnych i historycznych. Rozpoznaje i charakteryzuje podstawowe cechy języka muzycznego utworu: tonalność, melodykę, rytmikę, harmonikę, sposoby kształtowania formy, obsadę wykonawczą, typ wyrazowości.</p>
24	<p>Koncert w różnych epokach. Styl koncertujący. Barokowy koncert instrumentalny - geneza formy, typy koncertów: koncert solowy, concerto grosso i koncert kościelny. Elementy techniki koncertującej - współdziałanie, dialog, przeciwstawianie partii solo i tutti. Koncert klasyczny: Specyfika cyklu sonatowego w koncercie. Podwójna ekspozycja allegra sonatowego - rozplanowanie współczynników allegra sonatowego na partię solową i orkiestrowe tutti. Rola cadenzy. Inne części klasycznego koncertu. Koncert romantyczny: zmiany formalne i techniczne w porównaniu z koncertem klasycznym. Koncert „symfoniczny” i koncert brillant. Rozbudowanie formy. Koncerty jednoczęściowe. Koncert nowszy - różnorodność form i stylów: tradycje romantyzujące i klasycyzujące.</p>	<p>Zna cechy stylu koncertującego i formy koncertu. Potrafi przedstawić jego przekształcenia w różnych epokach z uwzględnieniem cech stylów indywidualnych i historycznych. Rozpoznaje i charakteryzuje podstawowe cechy języka muzycznego dzieła: tonalność, melodykę, rytmikę, harmonikę, sposoby kształtowania formy, obsadę wykonawczą, typ wyrazowości. Opisuje środki techniki koncertującej: współdziałanie, dialog, przeciwstawianie partii solo i tutti. Zna specyfikę formy sonatowej w koncercie (podwójna ekspozycja, rozplanowanie współczynników allegra sonatowego na partię solową i orkiestrowe tutti). Określa rolę cadenzy. Przedstawia różne typy koncertów romantycznych i współczesnych.</p>

Wymagania końcowe

1. Opanowanie umiejętności analizowania utworów nieznanymi uczniowi w oparciu o nagranie i materiał nutowy z określeniem:
 - cech gatunków i form muzycznych (rozpoznanie i określanie cech oraz opis funkcji i przeobrażeń gatunków i form muzycznych)
 - technik kompozytorskich
 - cech stylu muzycznego (określanie przynależności utworów do stylu muzycznego - od średniowiecza do XX w., z uwzględnieniem podstawowych cech języka muzycznego (tonalność, melodyka, harmonika, faktura, sposoby kształtowania formy, obsada wykonawcza, typ wyrazowości)
2. Opanowanie wiadomości teoretycznych z zakresu form muzycznych i umiejętność zastosowania tych wiadomości w odniesieniu do konkretnych utworów
3. Umiejętność określenia formy i techniki użytej w utworze słuchanym po raz pierwszy
4. Umiejętność przeprowadzenia analizy krótkiego (do 3 minut) utworu w oparciu o jego kilkakrotne wysłuchanie bez nut
5. Umiejętność przeprowadzenia analizy utworu tonalnego w oparciu wyłącznie o materiał nutowy (w fakturze fortepianowej)

Kryteria ocen z przedmiotu *Formy muzyczne*

• Stopień celujący - 6

Oznacza, że uczeń dokładnie opanował materiał wskazany w wymaganiach edukacyjnych, a ponadto posiadał wiedzę i umiejętności znacznie wykraczające poza program.

Samodzielnie i twórczo rozwija własne uzdolnienia, biegłe posługuje się zdobytymi wiadomościami, wnikliwie analizuje materiał teoretyczny i umiejętnie stosuje go w praktyce. Wiedzę o muzyce poszerza poprzez samodzielne lektury.

Na sprawdzianach uzyskuje ocenę co najmniej *dobry plus*, rozwiązuje dodatkowe problemy o dużym stopniu trudności lub wykraczające poza program.

Aktywnie i z dużym zaangażowaniem uczestniczy w zajęciach lekcyjnych.

• Stopień bardzo dobry - 5

Oznacza, że uczeń całkowicie spełnia wymagania edukacyjne dla danej klasy.

Dokładnie opanował materiał i potrafi zastosować zdobyte wiadomości w praktyce. Umiejętnie ustala korelacje między przedmiotami.

Samodzielnie i systematycznie przygotowuje się do zajęć. Aktywnie w nich uczestniczy.

Na sprawdzianach uzyskuje ocenę co najmniej *dobrą*.

• Stopień dobry - 4

Oznacza, że spełnienie wymagań edukacyjnych nie jest pełne, ale nie przewiduje się problemów w dalszym kształceniu.

Uczeń poprawnie formułuje zagadnienia i samodzielnie rozwiązuje problemy nie wykraczające poza program nauczania.

Systematycznie przygotowuje się do zajęć i uważnie śledzi ich przebieg.

Na sprawdzianach uzyskuje ocenę co najmniej *dobrą*.

• Stopień dostateczny - 3

Oznacza, że uczeń spełnił jedynie podstawowe wymagania edukacyjne, co może oznaczać trudności w toku dalszego kształcenia.

Opanował elementarne umiejętności i wiadomości, rozwiązuje problemy typowe o niewielkim stopniu trudności.

Systematycznie przygotowuje się do zajęć. Uważnie śledzi przebieg lekcji i sygnalizuje występujące trudności w zrozumieniu materiału.

Na sprawdzianach uzyskuje oceny pozytywne.

- **Stopień dopuszczający - 2**

Oznacza, że spełnianie wymagań edukacyjnych jest minimalne i poważnie utrudni, a nawet może uniemożliwić dalsze kształcenie.

Uczeń słabo opanował materiał praktyczny i teoretyczny; zna jedynie niezbędną terminologię muzyczną, wykazuje ogólną orientację wśród form i gatunków w muzyce danego okresu historycznego.

Nie potrafi rozwiązywać problemów typowych, rozwiązuje problemy proste.

W ramach pracy domowej słabo przygotowuje się do zajęć.

Uważa na lekcjach i stara się w maksymalnym stopniu zrozumieć i opanować materiał podstawowy.

Większość ocen ze sprawdzianów jest różna od *jedynek*.

- **Stopień niedostateczny - 1**

Oznacza, że uczeń wyraźnie nie spełnia wymagań edukacyjnych.

Nie opanował podstawowych wiadomości i umiejętności, nie potrafi rozwiązywać problemów o elementarnym stopniu trudności.

Nie jest w stanie samodzielnie przygotować zadań domowych.

Na sprawdzianach otrzymuje przeważnie oceny niedostateczne.

Braki w opanowaniu materiału są tak duże, że uniemożliwiają kontynuację kształcenia.

Narzędzia oceny pracy ucznia

- Częstkowe sprawdziany pisemne - sprawdzające opanowanie bieżących zagadnień dotyczących wybranych środków techniki kompozytorskiej lub jednej formy
- Sprawdziany pisemne określające stopień opanowania materiału teoretycznego, obejmujące większą partię materiału.
- Kartkówki obejmujące co najwyżej trzy ostatnie tematy lecyjne.
- Testy dotyczące definiowania pojęć, stylów i technik kompozytorskich
- Odpowiedzi ustne obejmujące większą partię materiału lub trzy ostatnie tematy lecyjne.
- Analizy, referaty i inne samodzielnie przygotowane wypowiedzi ustne lub pisemne.
- Prace domowe.

Ocenić podlega także aktywność na zajęciach oraz pilność i systematyczność pracy ucznia.